

GAJÁRSZKI LÁSZLÓ

NOVELLÁK

Müller úr aranyai

1.

Müller úr éppen akkor lépett ki a biztosítótól, mikor az utca túlsó oldalán a bankból kirohant két ember. Müller úr először nem is vette észre őket, csak akkor, mikor a hófehér Vauxhall csikorogva elindult. Müller úr utánuk fordult. Ekkor szalad ki két egyenruhás tisztviselő a bankból. Egyikük, mikor megpillantotta a távolba vesző autó körvonalait, eleresztett egy velős, vidéki káromkodást.

Müller úr hirtelen ötlettől vezérelve beugrott Mini Morrisába és a fehér Vauxhall után eredt.

Mikor már a fél városon keresztülmentek, Müller úr észrevette, hogy az állítólagos tolvajok a kikötő felé tartanak. Vigyáznia kellett, hogy ríkító világoszöld Morrissa ne tűnjön fel az üldözötteknek, de ne is maradjon le túlzottan. Meglepetten tapasztalta, hogy a kocsija milyen jól bírja az üldözést.

A kikötőbe érve a régi dokkok felé fordultak. A Vauxhall megállt egy ósdi jacht mellett. Müller úrnak sikerült észrevétlenül egy holland kamion mögé beállnia úgy, hogy ő azért kilásson. A két fickó kiszállt a kocsiból és felrohant az öreg hajóra.

Müller úr izgatottan várta, hogy a rablók eltűnjenek. Várakozás közben bekapcsolta a rádiót.

-... sérülés nem történt. Most pedig felolvások egy rendőrségi közleményt. Ma, 11 óra 34 perckor, két ismeretlen tettes kirabolta a Városi Bank egyik széfét, ami hét aranyrudat tartalmazott. Az aranyrudak Jabbar Abdul Sherami sejk tulajdonában voltak. A sejk 1987-ben...

Müller úr felvillanyozódott.

Szóval arany – gondolta. – Azt hiszem, meg kell szereznem!

Elhatalmasodott rajta a kapzsiság. Az aranyról rögtön több bőrdöndnyi pénz jutott az eszébe. A veszélyekre nem is gondolt.

Müller úr lekapcsolta a rádiót, indított és hazaindult.

2.

Otthon átöltözött és magához vett egy elemlámpát. Megebédelt a közeli gyorsbüfében, majd vásárolt egy hátizsákot. Gondolta, abba pakolja majd az aranyat. Úgy határozott, hogy hétre megy vissza a hajóhoz, akkor már kellő sötét lesz. Addig a városban sétált, miközben alig bírta izgatottságát leplezni.

Hét előtt tíz perccel leparkolt a kikötőtől nem messze. Felvette a hátizsákot és lámpával kezében elindult.

Mikor megpillantotta az öreg jachtot, megállt és összeszedett néhány nagyobb kavicsot. Közelebb ment a hajóhoz, körbepillantott, s mivel nem észlelt semmi gyanúst, elkezdte dobálni a jacht oldalát. A hajóról nem jött elő senki, továbbra is mély csend honolt a dokk környékén. Müller úr a biztonság kedvéért várt még néhány percet, aztán elindult a kikötőhíd felé.

Tehát nem maradtak itt, nem hagytak őrt sem – gondolta.

Óvatosan fellépett a kikötőhídra és - megmerevedett. A padló akkorát reccsent, hogy meghűlt ereiben a vér. Így állt majdnem egy percig, figyelve, nem vették-e észre. Lassan újra elindult, óvatosan, hogy a padlók csikorgását a leghalkabbra csökkentse.

Felért a hajóra.

Arra emlékezett, hogy a két férfi lement a hajó belsejébe. Ő is így cselekedett.

Lent sötét volt és bűdös. Bekapcsolta az elemlámpát és körbevilágított.

A hajó gyomra üres volt. Nem látott mást, mint egy öreg faasztalt és két padot.

Megelőztek! – villant át az agyán.

Müller úr végigtapogatott mindent, de nem talált olyan deszkát, amit elmozdíthatott volna. Fáradtan leült az egyik padra. Az megbillent, mire Müller úr akaratlanul felkiáltott, majd nagy csattanással földre zuhant a paddeszkával együtt.

Müller úr belepillantott a pad belsejébe és ismét felkiáltott.

A padban ott volt a hét aranyrúd!

Müller úr vidáman felpattant és az aranyrudakat belegyömöszölte a hátizsákba. Az arany megvolt vagy ötven kiló. Müller úr alig bírta hátára venni a hátizsákot, majd felkecmeregni a lépcsőn. Mikor felért, szuszogva körbepillantott.

A parton senkit sem látott. Megindult hát a kikötőhíd felé.

Rálépett a hídra. Az út kétharmadánál egy reccsenést hallott, nagyobb, mint a hajóra menet közben. Csak annyi ideje maradt, hogy megkapaszkodjon a hidat tartó vascsőbe. A híd az ő súlyát elbírta, de így, az aranyak súlyával megnövelve...

Ezek az átkozott aranyrudak! – gondolta. – Kellett nekem ilyen mohónak lennem! Most meg, mindjárt lezuhanok...

És érezte, hogy egyre jobban csúszik a keze. Hamarosan bele fog zuhanni a tengerbe. A keze pedig csak egyre csúszott, csúszott... Végül azt érezte, hogy nem bírja tovább tartani magát.
Még hallott egy halk csobbanást, aztán elsötétült előtte a világ.

3.

Müller úr hallotta, hogy szólnak hozzá. Vagyis inkább érezte, de ebben nem volt biztos.

Kinyitotta a szemét, néhány másodpercig felváltva hunyorgott és pislogott, lassan felült és körbenézett a félhomályban. A környező tárgyakra pillantva elcsodálkozott.

Az ágy, amin feküdt, a lepedő, a takaró mind aranyból volt. Az ágy mellett az éjjeliszekrény és rajta a pohár, az órája tiszta arany. A szoba falai, ajtaja, a padló szintén.

A szobában minden tárgy aranyból volt!

A pillantása hirtelen ráesett a saját kezére. Mikor megpillantotta, majdnem felsikoltott.

A kezét is színtiszta arany borította!

Ekkor ismét érzékelte, hogy szólítják. A hang irányába fordult.

A hang, amely szólította, Szent Péter hangja volt.

(1989. február 10.)

A szertartás vége

Egészen gyönyörű idő volt odakinn, de én nem élvezhettem.
Bezártak.
Ezzel a másikkal. Azt hiszem, ő hímnemű. De hát, Sajnos, nem sok érdeklődést mutat irántam. Örülhetek, hogy egyáltalán szóba állhatok veled!
Ő mondta, hogy mi fog velünk történni. Egészen megrémültem.
Ki fognak végezni minket!
Hogy kik? Hát az Óriások! Ők uralkodnak most minden felett.
Pedig hajdanában...
Mi voltunk az urak! Mind a földön, mind a levegőben, sőt, néhány elvetemült csoportunk még a vizeken is.
De ez már a múlté.
Nagyon jól éltünk, békességben, ahogy egy civilizált fajhoz illik. Megvolt mindenünk, nem szenvedtünk semmiben. Nem éhezünk, nem háborúztunk. Béke honolt mindenütt. Bár voltak néhányan közülünk, akik az ősi kannibalizmus hívei maradtak, de az ő számuk napjainkban elenyésző. Szóval minden a legnagyobb rendben volt. Azt is mondhatjuk, hogy beköszöntött a Kánaán.
Ekkor érkeztek az Óriások.
Rabságba hajtották népünk nagy részét.
És időnként, valami vallásos hiedelem szertartásaként, kivégeznek közülünk néhányat.
Hímnemű fogolytársam mondta el nekem mindezt. Nem hiába, ő már lassan egyébként is elköltözött volna az árnyékvilágból. Nagyon öreg már.
De én? Én, népem fiatal tagja? Alig éltem még!
Valami zajt hallok. Talán már jönnek is értem?
És a legszörnyűbb, hogy innen még menekülni sem lehet! Mikor beraktak ebbe a cellába, megpróbáltam, de nem sikerült.
Az óriások sok mindent tudnak, amit mi sajnos nem. Egyszerűen nem lehet megszökni előlük!
Ó, igen! Eljött a vég. Megkezdődött a szertartás. Már hallom a hangjaikat!
Nyílik börtönünk ajtaja, és... benyúl az Óriás egyik szőrös végtagjával.
Nem! Ha kell, halálomig harcolok! Nem adom könnyen az életem!
Egy óriásit vágok a végtagra, mire kintről egy üvöltést hallok. De hát nincs esélyem. Többen vannak. Lefognak és kicibálnak börtönöm elé.
Még egy utolsó pillantást vetek rabtársamra, majd hősiezen szembefordulok hóhéraimmal.
Valami megcsillan az egyik végtagban. Közeledik felém. Lassan a nyakamhoz ér veled, majd hirtelen forróság önti el a torkom.
Szédülök.
Elhomályosul előttem a világ, de még hallom:
– A fene vinné el ezt a tyúkot! Rohadtul kapálódzik! Jól van, már döglődik. Nézd meg, hogy összekarmolta a karom...

(1990. március 28.)

A Palack Szelleme

1.

Johnny már három órája mászott a sivatagban. Igaz, eleinte még sétált, aztán botorkált, de másfél órája már csak mászni tudott.

Mikor elindult a „STRAND 500 M” feliratú táblától, még úgy gondolta, hogy minden rendben.

Fél óra múlva már pedzegette, hogy valaki rendesen kibabrált vele.

De ő nem adta fel!

Két óra leforgása alatt azonban megváltoztatta szerény véleményét.

Leült a legközelebbi homokdombra és magába temetkezett.

Hirtelen arra eszmélt, hogy valami felvillant. Körülnézett, de nem látott a homokdombokon kívül semmit. Közben valami sivítani kezdett a feje felett. Felnézett és a következő pillanatban rémülten félreugrott.

A homokdombra, ahol az előbb ült, óriási sebességgel becsapódott valami.

Miután a becsapódást követően nem történt semmi, Johnny közelebb merészkedett a dombhoz. Meglepetéssel emelt ki a domb közepéből egy piros címkés martinis üveget.

Őszintén meg volt rökönödve.

Mi ez? – kérdezte önmagától.

Keresztülnézett az üvegen, de nem látott benne semmit.

Lassan lecsavarta a dugót, majd mikor az üvegből egy kis fehér felhő szállt ki, nagy ívben eldobta azt.

– Csak nem a palack szelleme? – kiáltotta akaratlanul.

A felhő megremegett és lágy női hangon megszólalt.

– Üdvözöllek, Földlakó!

Johnny annyira meglepődött, hogy nyitva felejtette a száját.

– Johnny – fojtatta a felhő. –, csukd be a szád, mert a sivatagi éghajlat kárt tesz a szervezetedben. Rádadásul így jobban párologsz. Azt a kevés folyadékodat is el akarod pazarolni, amid van?

Johnny becsukta a száját, nagyot nyelt, és döbbenetén tovább bámulta a felhőt.

– Te... izé... nem az... izé... palack szelleme... vagy?

– Nem, Johnny – válaszolt a felhő. – Falconia küldötte vagyok. De ha neked úgy jobban tetszik, akkor a palack szelleme is lehetek éppen.

Johnny gyorsan megnyugtatta magát, hogy amit lát és hall, azt nem a képzelete szülte, de nem is a sivatag káros következményei közé tartozik. Hirtelen ötlettől vezérelve a felhőre vigyorgott.

– Akkor viszont, teljesítened kell *legalább* három kívánságomat!

A felhő megremegett, majd még lágyabb hangon válaszolt Johnnynak.

– Igenis, Kedves Gazdám! Örömmel teljesítem *minden* kívánságodat...

Johnny ismét meglepődött, de hamar feltalálta magát.

– Az összest? Hm! Akkor... kérek egy üveg jéghideg Coca Colát!

Ahogy kimondta, abban a pillanatban a homokban hevert az üveg. Johnny rácsapott és szinte letépte a kupakot. Élvezettel belekóstolt. Aztán undorodva maga mellé tette az üveget.

– Hé, ez csak a kívánságom fele volt! Én *jéghideget* kértem! Ez meg már majdnem forr! Tudhatnád, hogy *csak a jéghideg Coca Cola az igaz!*

Ugyanabban a pillanatban érezte, hogy az üveg hideggé vált a kezében. Ismét belekóstolt és vigyorogva megszólalt.

– Na látod, Ez már más! – mondta, és pillanatok alatt megitta az italt. Aztán fojtatta. – Ez jó volt, de most már igazán hazavihetnél!

Ebben a pillanatban eltűnt a sivatagi táj és átalakult egy luxuslakás látképévé.

– Ó! – kiáltott fel Johnny. – Ez mán döfi! De, most ha megkérhetlek, várj egy kicsit, míg lezuhanyozok. Jó?

Választ sem várva elrohant. Mikor visszatért a tisztálkodásból, rögtön kérdezősködni kezdett.

– Voltaképpen mit keresel te itt a Földön? Mesélj már valamit!

A felhő ismét megremegett, majd beszélni kezdett.

– A mi világunk célul tűzte ki magának, hogy segít a többi fejlődő civilizációnak. Ezért a Nagy Tanács elküldte felderítőit, szerte az űrbe. Nekem a föld jutott. Itt kell kutatómunkát végezni. – Kis szünetet tartott. – Most pedig te jössz! Sokat tudunk rólatok, de korántsem mindent. Mesélj a világodról! Hogyan élnek az emberek?

– Tudod mit? – kezdte Johnny. – A család úgy sincs itthon, megmutatom neked a várost. Városnézés közben sok mindent megtudhatsz rólunk, emberekről!

Maga is meglepődött, milyen természetességgel beszélget egy földönkívülivel. Apropos, földönkívüli. Egy „felhővel” mégsem mutatkozhat.

– De izé... azt hiszem, azt észrevetted, hogy nem vagyunk egyformák... Ha nem akarsz feltűnést kelteni... így nem mutatkozhat. Át tudsz alakulni valamivé? Mondjuk... – elvigyorodott –, átalakulhatnál nővé...

Az enyhe remegés után a felhő megszólalt.

– Szükségem lesz valamilyen energiára. Honnan vehetnék fel?

Johnny elgondolkodott.

– Mégis, milyen energiára gondolsz?

– Teljesen mindegy. Aztán szükségem lesz még valamire, ami alapján újraformázom azt a bizonyos *nőt*...

Johnny a csatlakozóra mutatott.

– Elektromos áramot ott találsz. Ami pedig a *nőt* illeti... – Elővett a flepnijéből egy képet, amely barátnőjét és őt ábrázolta. – Itt az a bizonyos valami, amiről lemásolhatod. Ő a barátnőm. Nincs itthon, úgyhogy nem fog feltűnni senkinek, ha helyettesíted őt. Azt a másik alakot nem kell lemásolnod, abból bőven elég egy is...

– Ugye, ezt nevezitek ti humornak? – kérdezte a felhő, miközben a konnektor felé tartott.

– Aha, bár nem volt valami nagy poén, mi?

Nem kapott választ, mert közben a felhő megkezdte az átalakulást. A konnektor elé lebegett, magába rántotta Johnny kezéből a fényképet, és heves villódzásba fogott, a szivárvány összes színén végigzongorázva, majd hirtelen csattanással átalakult.

Johnny elismeréssel tekintett a másolatra. Az újraformázás tökéletesen sikerült.

A lány csodaszép volt. Gyönyörű göndör, szőke haja a válláig ért, leburnult bőrének sötét árnyalata még jobban kihangsúlyozta szépségét. Alakja is megfelelt a mindenkori elvárásoknak, egyszerűen csodálatos volt. Ruhája is a fénykép alapján készült: bájait egy rövid póló és egy tanga takarta, formás lábain *Reebok* edzőcipőt viselt.

Johnny megborzongott és megállapította, hogy hihetetlen jó bőr a nője.

Odalépett a szekrényhez és hosszas kutatás után előhalászott belőle egy fehér miniszoknyát.

– Azt hiszem, jobb, ha ezt még felveszed...

– És mi a nevem? – kérdezte a lány, miközben magára kapta a szoknyát.

Úgy látszott, hogy ez a meglepetések napja. A lány hangja tökéletesen megegyezett barátnője hangjával.

– Ööö... – morogta meglepődve. – Izé... Melany Stewart. De egyszerűen csak Mel.

Az „új” Mel odalépett a tükör elé és megszemlélte magát.

– Milyen furcsa érzés embernek lenni! De hihetetlenül érdekes! – Hirtelen megfordult. – Mehetünk, Johnny?

Johnny bólintott, majd mindketten kiléptek a lakásból. A ház előtt beszálltak Johnny Pontiacjébe és elindultak a városba.

Johnny megmutatta Melnek az összes dolgot, ami az emberek életére jellemző egy ilyen kisvárosban, mint az ő szülővárosa.

Délben egy *Mcdonald's* étteremben hamburgert ettek, majd bejárták a várost, keresztül-kasul. Mel közben érdeklődve figyelte az embereket, Johnny magyarázatait.

Este egy kissé fáradtan beestek egy éjszakai bárba. Johnny úgy gondolta, Melnek ezt is látnia kell. Ittak egy keveset, aztán átléptek a szomszédos diszkóba. Éjfél felé ott táncoltak, mulattak.

Éjfél után visszaindultak Johnnyékhoz. Mikor a házhoz értek Mel megszólalt.

– Johnny! Már sokat tudok rólatok, emberekről, sok olyat is amiről eddig sejtelmünk sem volt, de egyvalamiről még nem volt szó: hogyan szaporodtok?

Johnnyt kissé váratlanul érte a kérdés, de hamar kivágta magát.

– Tudod, éppen ezt akartam megmutatni...

Lassan felsétáltak a házhoz, miközben Johnny gyengéden átölelte Melt.

A hálószobába érve levette Mel lábairól a cipőket és lefektette őt az ágyra. Lassan lehúzta róla a szoknyát is. Levette a saját pólóját és lefeküdt a lány mellé. Lágyan megcsókolta. Mel teljesen átadta magát a „szaporodás szemléltetésének”. Közben Johnny lassan lehúzta Mel pólóját és megcsókolta mindkét mellbimbóját. Keze óvatosan lecsúszott a tangára és lassan eltávolította azt is Melről.

Ami ezután történt, azt egyszerűen féktelen szeretkezésnek lehet nevezni.

Miután befejezték, Melt elnyomta az álmot.

A lányra pillantva Johnny azt gondolta, hogy még Falconián sem jutottak el arra a szintre, hogy az alvást, a pihenést kiiktassák az életükből. Erre aztán ő is elaludt.

Reggel Johnny ébredt előbb. Gyorsan összedobott egy szerény reggelit. Mikor bevitte a hálóba, Mel is ébredezni kezdett.

– Johnny! Amit tegnap műveltél velem... Hát az..., az egyszerűen csodálatos volt. A mi világunkban teljesen más módon, jóval prózaibban, a ti szavaitokkal szólva, osztódással szaporodunk. De azt az érzést ez százszorosan... sőt, ezerszeresen felülmúlja! Köszönök neked mindent!

– Ó, nincs mit. *Idegeneknek* szívesen segít az ember... – mondta nagyvonalúan Johnny. – De... meddig maradsz?

– Sajnos mennem kell, minél előbb. De szeretném, ha még egyszer utoljára megcsókolnál!

Johnny odahajolt hozzá és megcsókolta. Mel behunyta a szemét és beleadott mindent az utolsó csókba. Majd lassan lehanyatlott a feje.

Johnny furcsán bámult rá, aztán lepillantott Mel meztelen fenekére, ahol megjelent a felhő.

– Hé, mit csinálsz? – kiáltott megrökönyödve a felhőre.

– Elmegyek. Vissza kell mennem az én világomba! – válaszolta a felhő és elindult az ágy mellett heverő palackja felé.

– És... és a testtel mi lesz? He?

– Sajnálom, én csak létrehozni tudom a testeket, megszüntetni nem. Nagyon sajnálom, de ez már a te dolgod, Johnny! Viszontlátásra, valamikor a távoli jövőben!

A felhő belebegett a palackba, visszacsavarodott a kupak, a palack körvonala halványan felderengett és halk durranással elhagyta a szobát a nyitott ablakon keresztül.

Johnny leült az ágy szélére és gondolkodni kezdett.

Ezt a történetet úgysem hiszik el neki, úgyhogy meg kell szabadulnia a testtől.

De hogyan?

Egész nap gondolkodott, törte a fejét. Késő délután jutott eszébe a mentő ötlet.

Mielőtt elmentek volna üdülni néhány nappal ezelőtt, ültettek a kertbe egy új rózsatövet. Ott talán nem tűnik fel a friss ásás nyoma...

Elhatározta, az éj leple alatt elássa a testet.

Alighogy besötétedett, nekiállt az ásásnak. A sötétben nagyon nehezen haladt, de éjfélre kész lett a gödörrel.

Alaposan körülnézett, nincs-e valaki a közelben, majd előhozta a házból a lány testét. Belehelyezte a gödörbe, ráhúzta a földet és visszatette a gödör fölé a rózsabokrot.

Visszament a szobájába és ruhástól lefeküdt. Rögtön elaludt.

Másnap reggel kopogtatásra ébredt. Felugrott és elindult ajtót nyitni.

Az ajtóban régi barátja, Max állt, igencsak meglepett ábrázattal. Max a helyi rendőrőrsön dolgozott, mint nyomozó.

– Mi van, öreg Johnny, te itt vagy? – kérdezte csodálkozva. – Azt hittem a szüleiddel töltöd a nyarat. Hogy kerülsz te ide?

– Izé... Egy kissé összezorrentem az ősókkal. Van ez így néha. És te? Mi járatban errefelé?

– Csak azért ugrottam be, hogy megnézzem, minden rendben van-e a lakásokban. Tudod, ahogy egy jó rendőrhöz illik... Na, csaó, öregem!

– Várj, kikísérlek. – szolt utána Johnny.

Beszélgetve vonultak Max kocsijához, mikor Johnny barátja megpillantotta a rózsabokrokat. Egészen közel ment hozzájuk.

– Nézd már! Micsoda gyönyörű rózsza ez itt, a szélén! Ezt még nem is láttam nálatok.

Johnny megborzongott. A szoban forgó rózsabokor alá rejtette el a testet.

– Igen, a múlt héten ültettük.

– Szép. – mondta Max és elindult volna a kocsija felé, de e helyett inkább pofára esett. – Mi a rosseb...?

Johnny a szájához kapott és csak egy szót tudott kinyögni.

– Atyaúristen!

Max lepillantott a lábához, majd kérdő tekintettel Johnny sápadt arcára.

A rózsató alól egy kecses női kéz ágaskodott a kék ég felé.

2.

Johnny hiába mondta el Maxnek az igazságot, sem ő, sem munkatársai nem hittek neki az őrszobán. Sőt, mikor a fényképpel akarta bizonyítani a dolgot, rémülten állapította meg, hogy az sincs meg. Nem volt mit tenni, vizsgálati fogságba helyezték.

Később szülei is meglátogatták, de semmi jele nem volt annak, hogy valamit is elhittek a történetekből. Bár Johnny eltűnését és otthoni megjelenését nem tudták megmagyarázni. Azt hitték, hogy Johnny szörnyű tette miatt egy kissé megháborodott.

Johnny egyszerűen nem tudta, mit tehetne, hogy higgyenek neki. Végző kétségbeesésében azt kérte keressék meg az igazi Melt. Azt hitte, ha élve megtalálják, minden gondja megoldódik.

Persze, megtalálták. Igaz, a dolog a nyomozókat is megdöbbenetette, de végül is azzal magyarázták a dolgot, hogy a két hölgyemény nagyon hasonlít egymásra, de ez végül is nem bizonyíthat semmit. Annyival változott a helyzet, hogy Johnnyt nem Mel, hanem ismeretlen személy meggyilkolásával vádolták.

Johnny beszélhetett az igazi Mellel, de a lány sem igen hitt neki. Sőt! „Az a másik perszóna” egy kissé felpaprikázta Johnny barátnőjét.

Aztán jött Max, és közölte, hogy az orvos szakértő véleménye szerint az áldozat hús-vér emberi lény volt, semmi nyoma „idegen civilizáció behatolásának”.

Johnny helyzete válságossá vált. Most már nem tudott semmit tenni.

A tárgyalást péntekre, délelőtt kilenc órára tűzték ki.

Johnny már belenyugodott, hogy kap pár nyugodt pillanatot valamelyik „kellemes üdülpáradicsomban” emberölésért.

A tárgyalás napján óriási tömeg tolongott a tárgyalóteremben. Pontosan kilenc órákor a bíró is megérkezett, és helyet foglalt a bírói emelvényen.

A szokásos formaságok előtt beszólították a vádlottat. Mikor Johnny leült a „gyóntatószékbe”, hirtelen kivágódott a tárgyalóterem ajtaja, és besétált rajta Mel, egy martinis üveggel kezében. A közönség halkán morajlott.

Az utolsó vonat

Futott.
Érezte, hogy a lába alig éri a földet. Csodálkozott is rajta, hogy túsarkúban ilyen gyorsan tud futni.
Futnia kellett.
Ha utoléri az a két szakadt külsejű, de bivalyerős fickó... Még gondolni sem mert rá. Mert akkor vége.
Megölik. De előtte mindketten megerőszkolják.
Törte a fejét, ki lehet az a két fazon, de nem tudott rájönni.
Elérte a parkot. Persze, tök sötét volt.
Az egyik fa mögül lépett ki az idősebbik. Úgy két méterrel előtte. A másik, a forradásos képű pedig halkán mögé osont.
Szerencséje volt, hogy a régen tanult karate harcmódot nem felejtette el.
Gyönyörű ívben tért ki az öregebbik rugós bicskája elől, ugyanezzel a lendülettel rögtön tökön is rúgta. Mire feleszmélt, már rohant is.
El kell érnie a 23:49-es vonatot! Ez az utolsó reménye!
A következő sarkon balra fordult. Megpillantotta a vasútállomás épületét.
Már csak kétszáz méter... már csak száz... még ötven... tíz...
És sikerült!
A mozdony épp indulni készült. A kocsik nyikorogva mozdultak ki egyensúlyi helyzetükből.
Elrohant a pénztár előtt. Még idejében. Sikerült felkapaszkodnia az utolsó kocsira.
Kinyitotta az ajtót és belépett a folyosóra. Nektámaszkodott a falnak és kilihegte magát. Aztán kipillantott a hátsó ablakon.
Éppen jókor. Láta, amint két támadója beért az állomásra.
Az idősebb a vonat után iramodott, de aztán feladta. Csak az öklét rázta feléje. A sebhelyes csak legyintett.
Na, ezt megúsza!
Fellélegzett és elindult a folyosón. Szabad helyet keresett.
Nem ült be rögtön az első üres kupéba, hiszen volt elég hely, ráért.
A következő ajtó előtt megállt, benyitott... majd hátrahőkölt és felsikoltott.
Az ajtón egy átharapott torkú férfi holtteste zúgott ki.
Néhány ajtóval arrébb ismét próbálkozott.
Először bekopogott, majd mikor nem kapott választ, benyitott.
És ismét felsikoltott.
A kupéban ugyanis egy átharapott torkú házaspár meredt egymásra üveges szemekkel.
Kirohant és elindult a vécé felé.
Odaért, látta, hogy szabad.
Lassan benyitott, bekukucskált. De már sikoltani sem tudott.
A vécében egy hajlott hátú átharapott torkú öregasszony ült.
Hátralépett. Érezte, hogy beleütközik valakibe. Megpördült.
A kalauz volt.
Megkönnyebbült. Gyorsan elmondta neki mit látott.
A kalauz benézett a vécébe és elmosolyodott. Mire kibukkantak szépen fejlett vámpírfogai.
Gondolkodás nélkül feltépte a vonat ajtaját és kiugrott.
Szerencséjére a vonat éppen lassan ment, nem történt semmi baja. Összeszedte magát és felállt. A vonat után bámult.
Hirtelen azt érezte, hogy valami hideg rátekeredik a kezére.
Lenézett és látta, hogy egy kígyó az.
Becsukta a szemét és felsikoltott. Majd érezte, hogy a kígyó megrázza.
Lassan kinyitotta a szemét. Egy férfi állt vele szemben, aki megszólalt.
– Édesem, ébredj! Már a híradónak is vége. Ideje ágyba bújni!

(1990. november 17.)

Piri és a Farkasember

1.

– Piri! Piri-kém! Piri-iii! Hol vagy?

A szobában elhalkult a zene, kinyílt az ajtó és egy tizenéves leányzó dugta ki rajta a fejét.

– Igen, anyu! Hívtál? – kérdezte ártatlanul.

– Mit gondolsz, egészen idáig a saját szórakoztatásomra ordítottam? – válaszolta Piri anyja egy kissé felhervelve.

– Jól van, na! Azért nem kell lenyelni az embert! Mondjad, anyuci, mi a bajod? – felelt Piri, elővéve legkedvesebb mosolyát.

– Hidd el, lányom, egyszer a sírba fog vinni a viselkedésed. No, de hagyjuk! – sóhajtott fel Piri anyja. – Kislányom, el kellene menned Nagyanyádhoz!

Piri elfehéredett, majd keserű arccal elkezdett nyafogni.

– Aaaaaanyuuuuúú! Ne kelljen elmennem a Nagyhoz! Olyan messze kint lakik a francba!

Piri anyja felkapta a fejét és a lányára förmedt.

– Szégyelld magad! Hogy beszélhetsz így a Nagyanyádról? Különb is: elmész és kész. Punktum.

Piri durcásan lekuporodott az egyik székre.

– Persze könnyű neked ezt mondani, hiszen ki sem kell tenned a lábad otthonról! Nekem meg buszoznom kell majdnem háromnegyed órát, aztán még jó két kilométert gyalogolhatok is, mert – nyafogósra váltotta a hangját – *a Nagyika nem hajlandó beköltözni a városba; ő csak az erdőszélben érzi jól magát.* Ahogy apa is mondani szokta... A francba!

Piri anyja megpróbált békítően lányára pillantani, de az nem figyelt rá.

– Kislányom, most az egyszer még elmehetnél a Nagyhoz busszal. Ígérem, legközelebb elvisz apád. Megegyeztünk?

Piri nem akarta megbántani az anyját, inkább beleegyezett. Előbb-utóbb úgyis meg kell látogatnia a Nagyit.

– Jól van. Egye fene, most utoljára még elmegyek. De remélem, nem kell hülyére cipelnem magam, a sok cucc miatt...

Piri anyja elmosolyodott.

– Ne aggódj, kislányom! Csak a legszükségesebbet csomagolom be a Nagyinak. Addig öltözz fel szépen.

2.

Piri egész úton dühöngött. Nem elég, hogy ki kell caplatnia az erdőszélhez, de ráadásul anyja legalább egyheti hideg élelemmel látta el, hogy vigye el az öreglánynak. Még hogy a legszükségesebb! Röhej! Nem mintha az valamiben is szűkölködne. De hát, mit lehet most már tenni?

Szerencséje volt, mert még éppen idejében indult otthonról, nem késte le a buszt. Ha lekéste volna, várhatott volna bő két órát a következőre, és vissza már sötétben kellett volna jönnie.

Kinézett a buszablakon és a következő kanyarban megpillantotta az erdőszél buszmegállóját. Felsóhajtott és elindult az ajtóhoz.

Miután leszállt, elindult a földúton. Ideges gondolatai annyira lefoglalták, hogy észre sem vette, hogy mellette megrezdül az egyik bokor. Még tett néhány lépést, mire a bokor mögül hangos ordítással elé ugrott valaki.

Csak annyi ideje maradt, hogy elsikoltsa magát, mielőtt elájult.

3.

Lassan éledezni kezdett, és érezte, hogy valaki gyengéden az arcát paskolja. Hirtelen kinyitotta a szemét és rámeredt a vadászfiúra.

– Te állat! – kiáltott rá, és lecserdített neki egy laza pofont. – Jó mással szórakozni, he? Hát, tudod kivel szórakozz!!

– De Piri! – próbálta a fiú nyugtatni egy cseppet, nem nagy sikerrel. – Nehogy azt mondd, hogy így megijedtél?

Piri még mindig a földön fekve, durcásan válaszolt a fiúnak.

– Képzeld! Az ember el van gondolkozva... – erre a fiú felnyerített, mire Piri feléje rúgott. A rúgás ugyan célt tévesztett, de a fiú is hanyatt vágódott. – Szóval el voltam gondolkozva, erre rám rontasz, mint egy örült ló, és még azt várod el, hogy mosolyogjak is hozzá. Hát tudod mit? Egy frász! És ráadásul még le is vagy szarva! Nagy ívben.

Feltápászkodott és fojtatta útját az erdészlak felé. A fiú utána nyargalt.

– Naaa, Piri! Ne légy már ilyen durcás! Figyelj már egy kicsit! Hallod? Bocsánatot kérek! Szánom-bánom bűneimet. Tessék! Így már jobb?

Piri visszafordult, kissé már megnyugodva. Mikor meglátta a fiú arcán az elkeseredettséget, elmosolyodott.

– Soha az életben nem lesz belőled felnőtt, Sanyikám! – Odahajolt a fiúhoz és megcsókolta. – Remélem, ez volt az utolsó!

– Csók? – kérdezte Sanyi ártatlanul.

Piri felnyögött, kifordította égszínkéék szemeit, majd legyintett és továbbindult.

– Piri! Piri! – kiáltott utána Sanyi.

– Kértelek már, hogy *ne nevezze Piriénének!* Oké? – kiáltott vissza.

Sanyi lehajtotta a fejét és bűnbánóan motyogott valamit, majd ismét fülíg szaladt a szája.

– És megkérdezhetem, kedves *Pirike*, hogy hova oly sietve?

– Na, mit gondolsz? – kérdezte keserűen Piri. – A Nagyihoz, és egyáltalán nem sietve.

– Elkísérhetlek?

Piri ismét megállt és lassan visszafordult.

– Sanyikám, nagyon jól tudod, hogy nem. Ha a Nagy meglát, lelő, mint egy beteg nyulat. Úgyhogy, legfeljebb a következő kanyarig, de csak addig, nem tovább, elkísérhetsz.

Sanyi boldogan felugrott, kivette Piri kezéből a szatyrot és melegen hozzásimult.

A kanyarban megegyeztek, hogy Sanyi ott fogja várni Pirit, míg visszajön, majd egy csókkal elbúcsúztak egymástól és Piri egyedül indult tovább.

4.

Miután elvált Piritől, Sanyi leült az egyik út menti fa alá, elővette maradék szendvicsét, *Sokol* zsebrádióját és bekapcsolta. Éppen akkor harapott bele a zsemlejébe, mikor felhangzott a bemondó hangja.

– Kedves Hallgatóink! Egy közleményt kell felolvasnunk. Az Országos Biológiai és Biofizikai Kutatóintézet értesíti az érintetteket, hogy Központi Laboratóriumából elszabadult egy kísérleti egyed. Nagyon veszélyes, mert külsejét változtatni tudja. Nagy erővel kutatnak utána, de kérik a lakosságot, hogy aki tud a keresett egyedről, azonnal értesítse a legközelebbi rendőrt, vagy rendőrőrsöt. Nagy a valószínűsége, hogy a főváros környéki erdőkben fog felbukkanni, mivel legszívesebben rókához vagy farkashoz hasonló külsejével, de emberszerű mozgásával ott tud elrejtőzni a legkönnyebben. Köszönjük figyelmüket, folytassuk műsorunkat egy kis zenével!

Szóval farkasember! - gondolta Sanyi és egy jókorát harapott szendvicsének maradékaiból. Majd hirtelen köhögni kezdett, aztán nagy nehezen az út közepére köpte a falatot és felkiáltott.

– *Hiszén ez is főváros környéki erdő!!*

Levegő után kapkodott, mert még szörnyűbb gondolat támadta meg.

– Jézus Mária! *Piri!!!*

Néhány másodperc alatt összekapkodta szétdobált cuccait és Piri után eredt.

Azonban alig futott száz métert, hirtelen megtorpant.

Jó-jó, meg kell mentenie barátja életét, de ezt úgy kell tenni, hogy a saját bőrét azért ne nagyon kelljen vásárra vinnie.

Mert ugye, ha az öregasszony meglátja, akkor tuti, hogy lelövi, mint a fővadász a tengerimalacot szilveszterkor. (Ez egy másik, hosszú történet.) De kell valamit tennie!

Lassan sétált, miközben gondolkozni próbált. Észre sem vette, mikor az erdészházhoz ért.

5.

Piri odalépett a bejárati ajtóhoz és családi hagyomány szerint ötöt kopogott.

Nem kapott semmi választ. Újra próbálkozott.

Semmi.

Lassan lenyomta a kilincset és belesett az ajtórezen. Mivel semmi mozgást nem látott, beljebb lépett.

Nem látott semmi furcsát, de az érzés, hogy valami nincs rendjén, hatalmába kerítette. Bement nagymama szobájába. Itt is minden rendben volt.

Nagymama az ágyon feküdt, mellette, az éjjeliszekrénynek támasztva a puskája. Minden ugyanúgy, ahogy máskor.

Piri mégis valami halovány veszélyt érzett.

Nagyanya mocorogni kezdett az ágyban, erre Piri elhessegette a nyugtalanító gondolatát és elkezdett kipakolni az asztalra.

– Á, te vagy az, kislányom? – hallotta maga mögül nagyanya hangját. Hátán lassan felállt az a néhány szőke pihezőrszálacska, mint mindig, mikor nagyanya *kislányom*nak szólította. Ettől függetlenül megpróbált kedvesnek maradni, mosolyt erőltetett az arcára és nagyanyjához fordult.

– Igen, Nagymama. – válaszolta illemtudóan és meglepődött, mikor nagyanya nem kérte ki magának a *Nagyi* megszólítást.

Ismét feltört benne az előbbi érzés, hogy itt valami nincs rendjén. Aztán pillantása nagyanya lábára esett.

Majdnem felkiáltott meglepődésében. Nagyanya lábát ugyanis jó öt centis fekete szőr borította.

– Nagy! Miért olyan szőrös a lábad? – kérdezte, nem titkolva meglepődését.

Nagyanya morgott egy sort, aztán fennhangon megszólalt.

– Mert ráömlött az a k... izé, a Bánfi-hajszesz! Még a múlt héten. Azóta egyfolytában csak nyól és nyól. De jó lenne, kislányom, ha nem kérdeznéd szegény nagyidat ilyen Danubius-reklám stílusban. Oké, kislányom?

Piri nem hitt a fülének. Hogy az ő nagyanya ilyen szöveggel álljon elő, ez egy kicsit sok volt számára. Nem ezt szokta meg az öreglánytól.

– Jól vagy, Nagyi? – kérdezte megrökönyödve. Nagyanya bólintott, majd összehúzott szemmel pillantott Piri nyakára.

– Kislányom, mi van a nyakadon?

Piri a nyakához kapott, végigsimított rajta, de nem érzett rajta semmit.

– Hol? – kérdezte, még mindig a saját nyakát simogatva.

– Gyere ide, majd megmutatom! – intett neki nagyanya.

Piri gyanútlanul az ágy mellé lépett, nagyanya fölé hajolt, majd hirtelen azt érezte, hogy valami irtózatossá bűz csapja meg az orrát, aztán csak zuhan, zuhan a feneketlen sötétségbe.

6.

Valami nagy dolog a testének szorult és halk fűjtatást érzett a hátán.

– Van itt valaki? – kérdezte kissé félénken, választ sem remélve.

Ő lepődött meg leginkább, mikor egy jól ismert hangot hallott.

– Pirikém, te vagy az? – kérdezte mögötte a nagyanya.

Halkan felsikkantott és megpróbált megfordulni, de nem sikerült neki.

– Nagy! Hogy kerülsz te ide??? – kérdezte hitetlenkedve.

Nagyanya mocorgott néhány másodpercig, mielőtt megszólalt.

– Azt hiszem, úgy, ahogy te, kislányom. Pontosan nem emlékszem, csak azt tudom felidézni, hogy arra ébredtem, nem kapok levegőt. Kinyitottam a szemem de maradt a sötétség. Ez meglepett, mert sohasem szoktam besötétíteni a szobát a délutáni alvásom előtt. Lassan negyed órája próbálok kiszabadulni innen, de nem valami nagy sikerrel. Úgy érzem, mintha egy zsákba lennék bekötve. Ráadásul jöttél te is. De azért örülök, hogy nem feledkezel meg nagyanyádról.

Hahaha! Ha tudná az öreglány, hogy mindezt csak anyunak köszönheti... – gondolta Piri. Aztán azon kezdte el törni a fejét, hogyan juthatnának ki innen.

Már jó ideje gondolkodott, de semmi érdemlegeset nem sikerült kihoznia magából.

Éppen azon volt, hogy feladja a dolgot, mikor hirtelen nem kapott levegőt, majd rögtön oldalba vágta valami súlyos tárgy.

– Jézus Mária! – hallotta Sanyi hangját a sötétben. Megpróbált feléje fordulni.

– Sanyi? Tényleg te vagy az? – kérdezte, cseppet sem biztatóan.

– Piri? Hát te is itt vagy? A lehető legjobb helyre csöppentem. És ráadásul micsoda helyzetben...!

Piri ekkor vette észre, hogy Sanyi igen egyetlen helyzetben simul hozzá. Nem beszélve arról, hogy hol volt a keze. Nem is hagyta szó nélkül.

– Sanyi! Azonnal vedd onnan a kezed!

Sanyi felnyerített, majd szerényen Piri fülébe súgott.

– Amennyiben nagyanyád is körünkben tartózkodik, ne beszélj a helyzetünkről ilyen hangosan. Különben pedig, meg sem tudok mozdulni. De azt hiszem, ha tudnék, akkor sem mozdulnék...

Piri felsóhajtott és meghallotta, hogy nagyanya hangosan szedi mögötte a levegőt.

– Nagy, jól vagy? – kérdezte.

– Hogy jól vagyok-e? Amíg itt van melletted ez a pernahajder, addig nem lehetek jól.

Piri ismét felsóhajtott.

– De Nagyi! Tudod, hogy nem tehetek róla!
– Persze, persze. De tudod, kislányom, én csak a javadat akarom.
– Nagyi, majd akard máskor! Lehet, hogy Sanyinak van valami használható ötlete.
Piri nagyanyja hangosan morogni kezdett.
– Ahogy én ezt a suhancot ismerem, azt sem tudom elképzelni, hogy normális pillanatai legyenek, nemhogy normális gondolatai! Bah!
– Kedves Nagymama, ha szabad így szólítanom... – kezdte volna Sanyi megvédeni magát, de Piri nagyanyja nem hagyta.
– Nem szabad!
– Mindégy. Szóval, ha befejezhetném mondandómat, és ha Piri segítene elővenni a váltáskámból a vadászkeszem, lenne némi esélyünk a szabadulásra. Mondjuk, kettévághatnánk ennek az izének az oldalát. Nos?
Miközben beszélt, érezte, hogy Piri elkezd mörögni mellette, majd összerándult és felkiáltott.
– Piri! Nem *bőrzacska*ról volt szó, hanem *váltáskáról*!
– Bocsánat – suttogta Piri. – Sajnos nem igazán tudtam felmérni itt a sötétben, hogy ez kinek a mije és hol van...
Piri háta mögött a Nagyi felszisszent és hallhatóan elvörösödött.
Nagy nehezen mégis előkerült a vadászkesz, sikerült kinyitniuk is, Sanyi pedig a lehető legnagyobb erővel belevágta fogva tartójuk oldalába és felrántotta.
Kintről óriási üvöltés hallatszott, majd érezték, hogy az az izé, ami fogva tartja őket, rángatózni kezdett.
A Sanyi által vágott résen fény szűrődött be, ez ösztökélte őket a további munkára. Néhány perc múlva mindhárman szabadok voltak.
– Phű, rusnya egy állat ez a farkasember, vagy mi az isten! – kiáltotta Sanyi mikor szabad levegőre kerültek.
Piri nagyanyjának elkerelkedett a szeme és a farkasember lábuknál fekvő maradékaira pillantott.
– Egy igazi farkasember? – kérdezte megrökönyödve. Majd hirtelen unokájára pillantott, aki Sanyi karjaiban pihente ki az előbbi megrázkódtatásokat. Rájuk förmedt.
– Eresztitek el egymást! Nézzé meg az ember! Nem szégyellitek magatokat?
– Nagyi! Hiszen megmentette az életünket! Inkább megköszönhetnéd neki.
– Köszönöm. De akkor sem engedhetem a közeledbe!
– De miért, Nagyi? – kérdezte elkeseredve Piri.
– Mert csak egy segédvadász! – válaszolta, majd sajnálkozva a farkasember maradványaira pillantott és felcsillant a szeme. – Bezzeg egy farkasember...

(1991. szeptember 27.)

Tartalom

Müller úr aranyai.....	2
1.....	3
2.....	3
3.....	4
A szertartás vége.....	5
A Palack Szelleme.....	7
1.....	8
2.....	10
Az utolsó vonat.....	12
Piri és a Farkasember.....	14
1.....	15
2.....	15
3.....	15
4.....	16
5.....	16
6.....	17
Tartalom.....	19